

မိမိသရုပ်ဖော်

မြိုင်ရာဇာ

အမာ

ကျွန်ုပ်နှင့်
ပရိတ်ပတာ
အရိုင်းတို့ရွာ

အောင်စက်စက်
စောင့် ရုပ်ပြ

“ပရမ်းပတာ စာပိုင်းတို့”

အခန်း(၁) လောကဓလေ့

ဟိုး...ခပ်ဝေးဝေးကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်တိုင်း
မြင့်မားသော တောင်တန်း
များက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆီး
ကြိုနေချေတော့ပေသည်။
ကျွန်ုပ်နှင့်တပည့်ကျော် ဗိုက်
ကလေး...လူပါကြီး စောတင်
မောင်တို့မှာ ကြုံတိုင်းရွာက
ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ရေက်
ခန့်ရှိချေပြီ

ခရီးကားဝေးလှသော်လည်း ရရှိမည့်အခွင့်အရေးက ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်သက်
တာတွင် မရမယ့်ထူးကဲလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်ယခုကဲ့သို့ ခွန်ခားရခြင်းဖြစ်ပေ
၏။

ဆရာတွတ်နေဝင်ကနီးပြီဗျ
နားကြရအောင်..

ဟုတ်တယ် ဒီမှာ
ခမ်းရေအိုင်လည်းရှိ
တယ်အတော်ပဲ

လူပျိုကြီးကား ပြောပြောဆိုဆို ခမ်းရေ
အိုင်ထဲမှ ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်ချေ၏။

တစ်တောလုံးကား
ကျေးဌာန်သံဖြင့် ဆူ
ညံနေချေရာ မုဆိုး
တို့၏ အသံမိတ်က
လုံခြုံမှု မရှိကြောင်း
ကို အလိုလို .. သိ
လိုက်မိ၍။

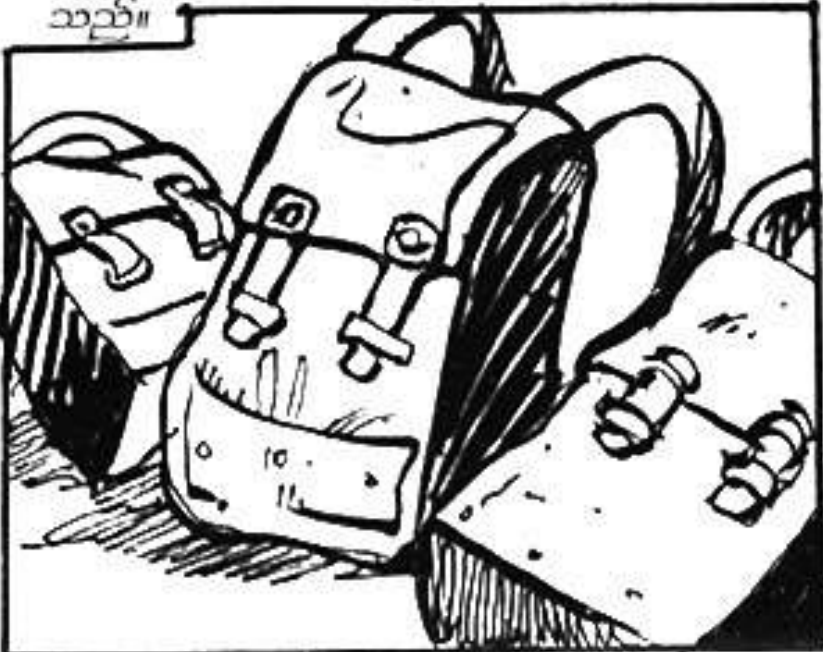
ကောင်းတယ် သစ်ပင်ကြီးတွေလည်းရှိတယ်..
အရေးကြီးရင် အပင်ပေါ်တက်ပြေးလို့ရတယ်

ဗိုက်ကလေးကား ထုံးစံအတိုင်း ခခန်း
ချမည့်နေရာတစ်ပိုက်ကို အသင့်ရှိ
သော သစ်ပင်ခြောက်များနှင့် ရှင်းလင်း
လိုက်လေ၏။

အင်း
သူက... ချုံဖို့
အရင်မတွေးဘူး
ပြေးဖို့အရင်
တွေးတာ...

ကွန်ပက်လည်းလွယ်လာသောကျောပိုးအိတ်
များကိုချကာခခန်းချရန်ပြင်ဆင်ရချေတော့
သည်။

ဒီနေရာက
တောင်ကုန်းလဲဖြစ်
မြေလဲပြန့်တယ်

ကျွန်ုပ်ကား မီးဖိုဖိုအတွက် အနီးအနားရှိ
သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် သစ်ချောင်းအတိုအခ
များကို ခုတ်ယူလိုက်၏။

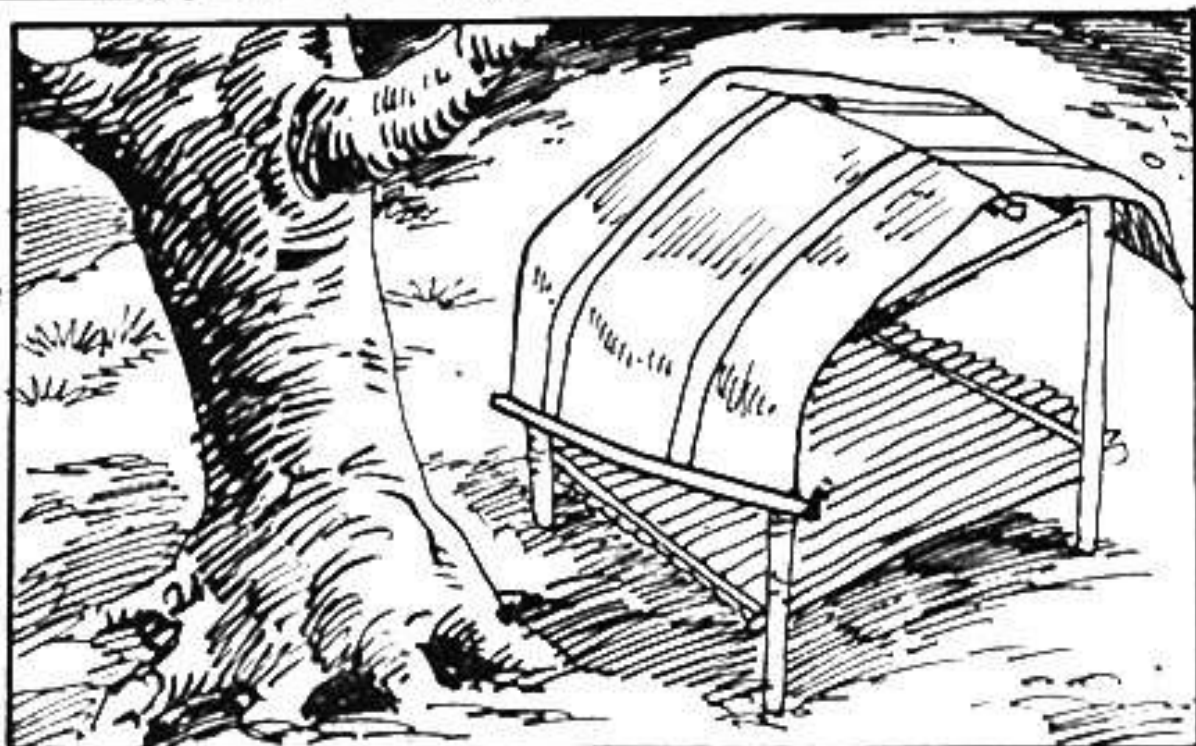

တစ်ညလုံးမီးဖိုရမှာဆိုတော့
သစ်လုံးကြီးတွေရှာမှ

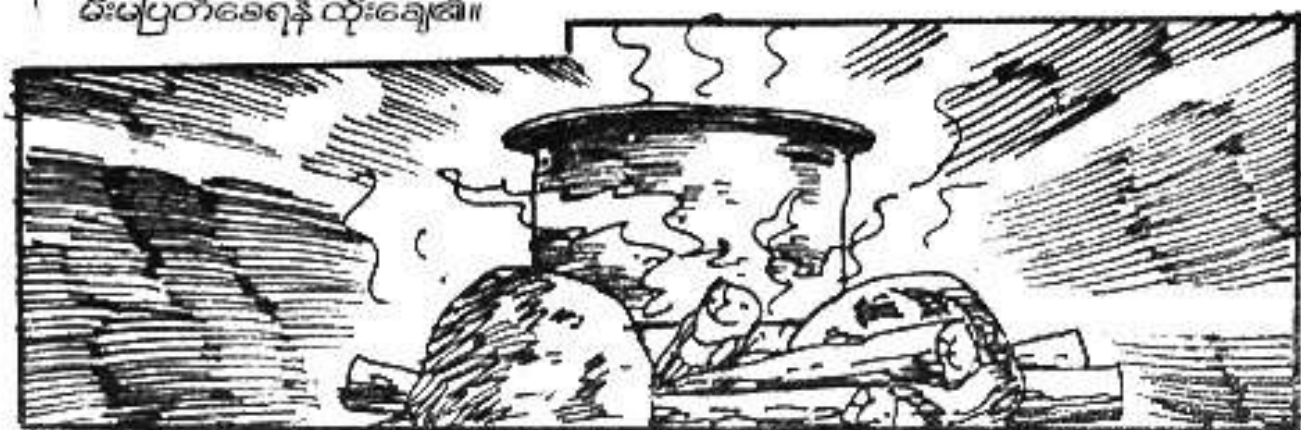
လူပျိုကြီးစောတင်မောင်ကား အသင့်
ပါလာသော ထမင်းအိုးကို ရေဆေး
၍ ဆန်ကိုထည့်ကာ ထမင်းအိုးတည်
ချေ၏။

အားလုံးတက်
ညီလက်ညီလုပ်
ကိုင်လိုက်သော
အခါ ယာယီခန့်
ချမှည့်ပလတ်
ခတစ်အမိုးဖြင့်
တံလေးတစ်လုံး
ပေါ်ထွက်လာ
ချေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမီးကိုအဆက်မပြတ်ထိုးသလိုလူပျိုကြီးကလည်းထမင်းအိုးကို
မီးမပြတ်ခေရန် ထိုးချေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ပါလာသောအန်အိုးတစ်လုံး
ဖြင့်ကုလားပဲခြမ်းကိုပြုတ်ခေ၏။

ကုလားပဲခြမ်းနူးအိသောအခါဆီလေးတစ်ခွက်ယူ၍ ကြက်သွန်လေးစီးထည့်... မဆလားလေးဟောက်ထည့်။ မကြာမီမွေးကြိုင်လာသောပဲဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်လာချေ၏။

ဗိုက်ကလေးကား ခမ်းချောင်းထဲ၌ရေ
နှိပ်၍ ချိုးနေ၏။ ထမင်းအိုးကျက်သော
အခါ... လူပျိုကြီးလည်း ခမ်းချောင်းထဲ၌ရေ
နှိပ်၍ ချိုးပြန်ချေ၏။

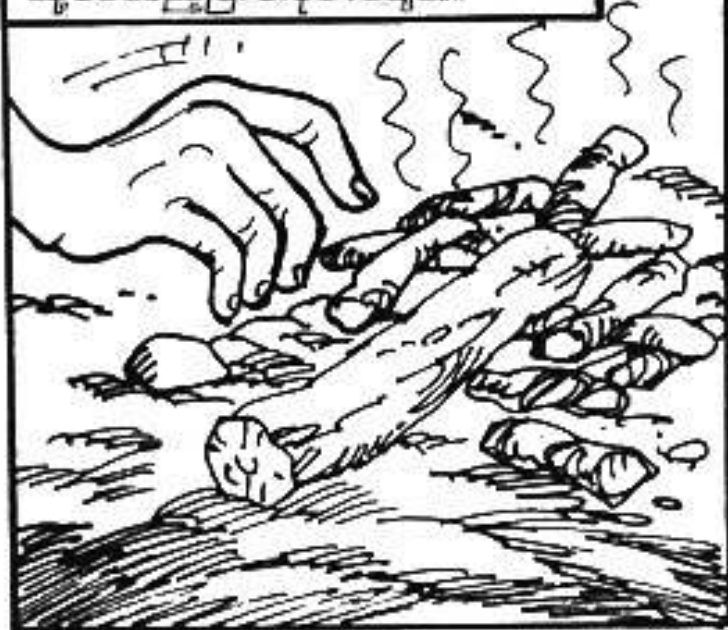
ဆရာထွတ်ရေ ဇိမ်ပဲဗျို တစ်နေ့ကုန်
ပင်ပန်းသမျှ... လန်းသွားတယ်

အကြာကြီးချိုးမနေနဲ့...
အအေးပတ်မယ်... ငှက်ဖျား
ဝင်မယ်... မြန်မြန်လုပ်ကြ...

ကျွန်ုပ်လည်းဆတ်သားခြောက်ကို အိတ်ထဲ
မှထုတ်ကာ..အရှိန်ကောင်းနေသောမီးပိုထဲ
သို့ပစ်ထည့်ပြီး မီးဖုတ်ချေ၏။

ဗိုက်ကလေးရေချိုးပြီးပြန်တက်လာချိန်
၌..ဆတ်သားခြောက်အနံ့ကူးမွှေးပျံ့
လာချေတော့သည်။

ကဲဗိုက်ကလေး..ဆတ်သားခြောက်
မီးဖုတ်ကိုသန့်ခင်ပြီးထုကာ..ပြီးရင်
ဆီဆမ်းကာ..ရေချိုးဦးမယ်

ကျွန်ုပ်လည်း
အင်္ကျီလုံချည်
ချွတ်ကာခမ်း
ရေအိုင်ထဲ၌
ထိုင်၍..ခိမ်
ပြေနပြေ
ရေခိမ်လေ
တော့သည်။

အေးလိုက်တာ..အမောကို
ပြေသွားတာပဲ..

ကျွန်ုပ်...ရေ
မိမိပြီးခဏ
အကြာတော
တွင်း၌ငှက်
ဖျားဆိုသော
အန္တရာယ်ကို
တွေးမိပြီး
ကုန်းပေါ်
တက်လာခဲ့
ချေ၏။

ဗိုက်ကလေးကားအသင့်ပါလာသောအပေါ
စားပေတစ်ခဏပန်းကန်များဖြင့်ထမင်း
များပင်ခူးခပ်ပြီးနေချေပြီ။

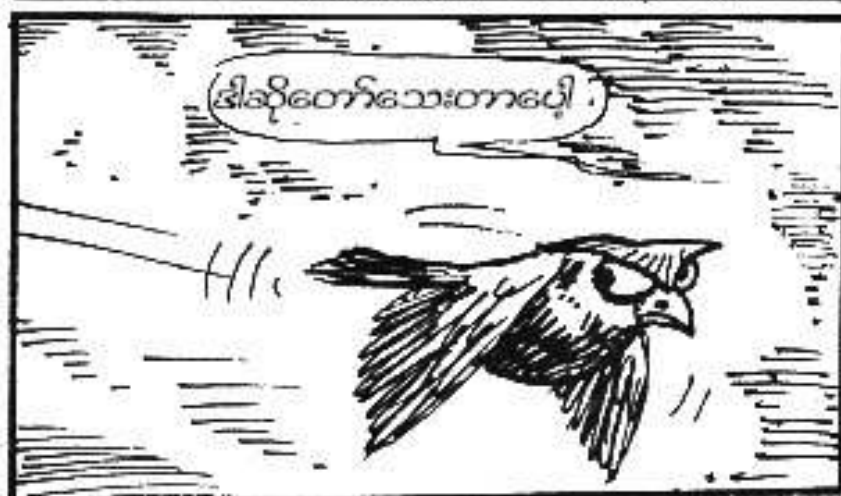

အငွေတထောင်းထောင်းထနေသောပဲဟင်း
အိုးကားအလယ်၌။ဆတ်သားခြောက်ကိုမှ
အောင်ထုထားသောပန်းကန်ကားဆီအရွံ့သား
ဖြင့်စားချင်ခရာ။

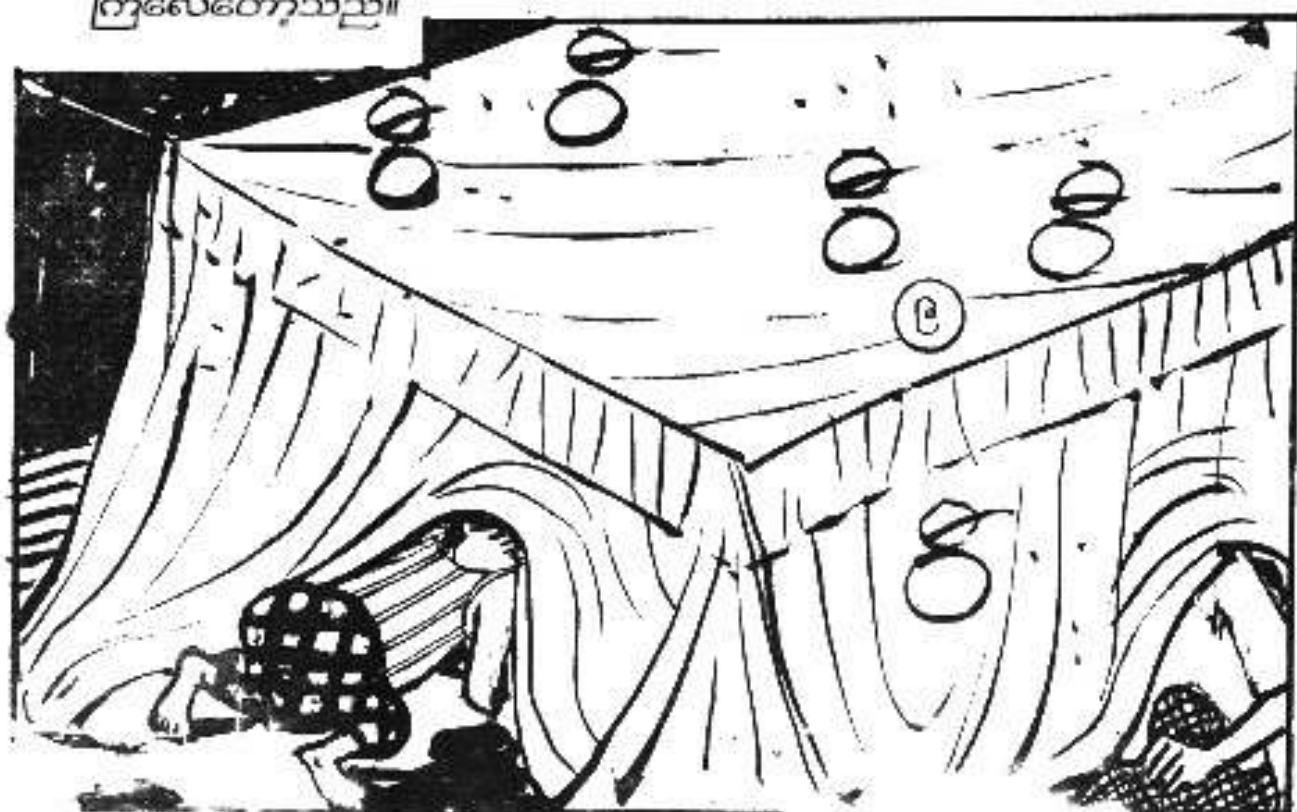

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးထမင်းပန်းကန်...ကိုယ်မိဆွေ၌ခေါင်းမဖော်တမ်းလွေးကြ
သည်။ထမင်းငှလုံးချက်...တက်တက်ပြောင်လေတော့၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီး...အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဆေးကြောထုပ်ပိုးပြီး...ပါ
လာသောခြင်ထောင်ကြီးကိုထောင်ကာ သုံးဦးသားခြင်ထောင်ထဲသို့ဝင်
ကြလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့သုအိပ်တောကလမ်းခရီး၌ခြင်ထောင်မပါပျောင်
ခြင်ချိသွားနိုင်သည်။ယခုမှောင်ရိပျိုးခအချိန်၌ပင်
ခြင်များအုပ်စုဖွဲ့ကာပျံသန်းနေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကားပုလင်းတစ်လုံးကိုအိတ်ထဲမှ
ထုတ်ပြီး...ကျွန်ုပ်၏...လက်...ခြေထောက်
တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းချေ၏။

မင်းတို့လဲ...လိမ်းကြ

ထိုဆေးလိမ်းထားခြင်းဖြင့်ခြင်မကိုက်
နိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ကြိုတိုင်းရွာသို့ကျန်းမာ
ရေးအဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သည့်ငှက်ဖျားတိုက်
ဖွဲ့ရေးအဖွဲ့လာခဉ်က...ပေးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏...ယခုဟန်ကျလေခွ...။

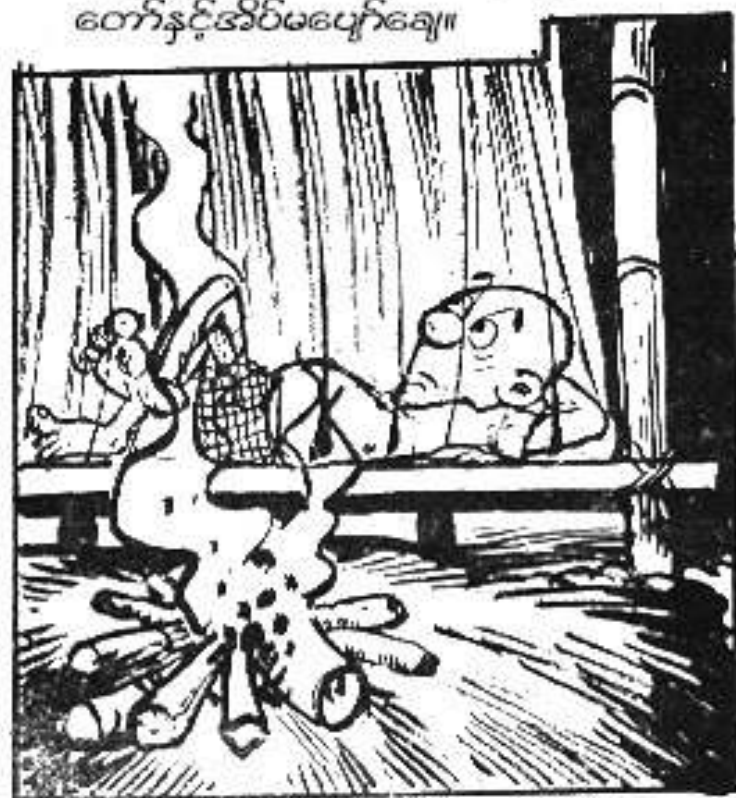
ဟုတ်သားပဲ...
မေ့နေတယ်.

ပါးခပ်ထဲ
ဝင်ရင်အဆိပ်
နော်..

၁၁

ကျွန်ုပ်တို့မှာ...မီးအလင်းရောင်ဖြင့်တော်
တော်နှင့်အိပ်မပျော်ချေ။

လူပျိုကြီးက...လူးလိမ့်ရင်း။

ဆရာတွတ်...ဒီအေးချမ်းမြေ့
ရွာက...ရွာသူတွေက...တကယ်ချော
တယ်လို့ကြားဖူးတယ်...တကယ်လား
ဟင်..

ငါလည်း...တစ်ခေါက်မှမရောက်
ဖူးဘူး၊ ဟိုတုန်းက...ရောက်ဖူးသူ
တွေပြောတာကတော့...မိန်းမချော
တွေ...တကယ်ပေါတာတဲ့...

ဟီး...ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်တော်လိုက်လာတာ
ပေါ့...

ငါထင်ပါတယ်ကွာ...မင်း
ဒီလောက်အပင်ပန်းမခံပါ
ဘူးလို့...

ဟီး...ဟီး...
ဒါနဲ့ဆရာထွတ် ဒီရွာက
တော်တော်ဝေးတယ်နော်...အခု
ရွာကထွက်လာတာရှက်ရှိပြီ...

ဟုတ်တယ်ကွ..ဒီရွာကရိုးမတောရဲ့ချောင်
အကျဆုံးရွာပေးတစ်ရွာပဲ..လူသူအ
ရောင်အပေါက်နည်းတယ်..တစ်ဖက်
နိုင်ငံနဲ့အရမ်းနီးတယ်..

ပမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးမရှိဘူး
ခြေလျင်စရိတ်အားကိုးနေရတာ
တို့ရွာနဲ့နီးတာတောင် သုံးညအိပ်
ပမ်းပျောက်ရတာပဲ

အိပ်နဲ့ဆို..
နှစ်ည..အဲ
သုံးည..

အားလုံးတောင်တန်းတွေချည်းပဲ..တောတွေကနက်တယ်..သစ်ထုတ်လုပ်ငန်းလုပ်
တဲ့သူတွေတောင်မသွားနိုင်ကြသေးဘူး။ အခုမှပမ်းပောက်ဖို့မိမိကိန်းတွေရေး
တုန်း..။

ဪ...အီဆိုရင်...တကယ်လို့ဗျာ...ဒီရွာသူ
တစ်ယောက်နဲ့ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြု
လိုက်ရင်...ရွာကအမေတို့နဲ့ဆွေမျိုးတွေကို
ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ...ဟင်...

ဟမဟ!

မင်းကလဲ...နိတ်ပူရန်ကောက္ခာ...

ဒီရွာသူတစ်ယောက်နဲ့...အိမ်ထောင်
ပြုပြီးတာနဲ့...ကြိုတိုင်းရွာကိုပြန်
မလာနဲ့တော့...ဒီရွာမှာပဲ
နေလိုက်တော့

ဟာ...အီတော့...
ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ...

ကဲ...အိပ်တော့...မအိပ်ချင်သေးလဲ
နိတ်ထဲက...ဘုရားစာတွေ...ရွတ်နေ
ပေတော့...

ကျွန်ုပ်က...လူပျိုကြီးကိုပြောသာပြောရ
သည်။ ကျွန်ုပ်လည်းမျက်လုံးကြောင်နေ
ပြီးခွန်ခားရမည့်ခရီးကိုမိတ်လေး
နေမိချေတော့သည်။

ဤခရီးကိုစတင်ဖန်တီးသူကားကျွန်ုပ်မဟုတ်
ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ကြိုတိုင်းရွာအနီးရှိ...သစ်ထုတ်
လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှတော့ခေါင်းကြီးဦးခံမြဲ
ပင်ဖြစ်ချေ၏။

တစ်နေ့သ၌ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ဦးခံမြဲနှင့်သူ၏အရာ
ရှိဆိုသူတို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

တောခေါင်းကြီးနှင့် အဖွဲ့ကိုအကြမ်းရည်ဖြင့်
ညှဉ်းခံကာညှဉ်းဝတ်ပြုရချေ၏။

တောထဲမှာအမဲမပစ်ရတဲ့သားကောင်
တွေများထပ်တိုးပြီး အမိန့်ထုတ်
ပေးရောသလား..ယုန်တို့တော
ဝက်တို့တော့ချမ်းသာပေးပါဦး

ကဲ..ဆိုခမ်းပါဦး..
ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ..

တို့ကို
ခေါ်ကာ
တာပဲ..

ဟာ..ဦးတွတ်ပီကလဲ..ပေါက်ကရ
ပြောတော့မယ်..အခုလားရင်းကိစ္စက
အီမဟုတ်ပါဘူး..

ကဲ...ပြောပါဗျာ..ခိုးရိမ်လို့ခင်ဗျားတို့က
ဥပဒေအမျိုးမျိုးအားနေရင်ထုတ်
တတ်သလားလို့..

ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန်ပြန်ပုဂ္ဂိုလ်
ကွန်ပက်ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ချေ၏

ထိုဦးမျိုးမင်းက...ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ပြီး...

ကဲ...ဒီကိစ္စကို...ကျွန်တော်ပဲ...ဦးတွတ်
မိကို...ရှင်းပြလိုက်တော့မယ်...ဦးခဲမြ...

ဆရာ...ရှင်းပြတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့...

ဒီလိုဗျ... အခုဆိုရင်ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ကျားကောင်ရေတော်တော်နည်း
သွားပြီဗျ... ဟိုတုန်းကဆို...ရိုးမ
တောထဲမှာကျားတွေရှိသေးတယ်...

အခုသစ်တောတွေပြုန်းတီးတာတွေကြောင့်ကျားတွေလည်းရှားပါးကုန်တယ်။
အခါကရှားပါးတာကတော့ သူတို့အတွက်မိတ်ချ၊လှုံခြုံတဲ့တောတောင်ရှားပါး
တာတွေရယ်...

ဆေးဝါးအဖြစ်ထုတ်လုပ်ဖို့ကျားတွေကိုကုန်ကြမ်းအဖြစ်အသုံးပြုလာတာတွေကြောင့်
ဖြစ်တယ်။ ကျားတစ်ကောင်ကိုကားတစ်စီးလောက်တန်ဖိုးနဲ့ပေးဝယ်လာတာ
ကြောင့်လူတွေက...ကျားကိုငွေအဖြစ်နဲ့ပဲမြင်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ...။

